

Zbornik sudske prakse

Predmet C-213/17

X

protiv

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Uredba (EU) br. 604/2013 – Određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje – Članci 17., 18., 23. i 24. – Postupak za međunarodnu zaštitu koji je prethodno pokrenut i koji je u tijeku u državi članici – Novi zahtjev u drugoj državi članici – Nepostojanje zahtjeva za ponovni prihvrat u predviđenim rokovima – Predaja predmetne osobe u svrhu kaznenog progona”

Sažetak – Presuda Suda (treće vijeće) od 5. srpnja 2018.

1. *Granična kontrola, azil i useljavanje – Politika azila – Kriteriji i mehanizmi za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu – Uredba br. 604/2013 – Postupci prihvata i ponovnog prihvata – Rokovi propisani za podnošenje zahtjeva za ponovni prihvrat – Posljedica nepoštovanja tih rokova – Prijenos odgovornosti za razmatranje novog zahtjeva za međunarodnu zaštitu na državu članicu koja nije pravodobno podnijela navedeni zahtjev – Tužbeni postupak protiv odluke o odbijanju jednog od zahtjeva za međunarodnu zaštitu ranije podnesenih u drugoj državi članici, a koji je u tijeku u toj državi članici – Nepostojanje utjecaja*

(Uredba Europskog parlamenta i Vijeća br. 604/2013, čl. 18. st. 1. t. (d) i čl. 23. st. 1. do 3.)

2. *Granična kontrola, azil i useljavanje – Politika azila – Kriteriji i mehanizmi za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu – Uredba br. 604/2013 – Postupci prihvata i ponovnog prihvata – Podnošenje zahtjeva za ponovni prihvrat – Tužbeni postupak protiv odluke o odbijanju zahtjeva za međunarodnu zaštitu ranije podnesenog u državi članici moliteljici, a koji je u tijeku u toj državi članici – Obveza prekida razmatranja u tužbenom postupku i njegova obustava u slučaju prihvaćanja navedenog zahtjeva – Nepostojanje*

(Uredba br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća, čl. 18. st. 2.)

3. *Granična kontrola, azil i useljavanje – Politika azila – Kriteriji i mehanizmi za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu – Uredba br. 604/2013 – Postupci prihvata i ponovnog prihvata – Podaci koje mora sadržavati zahtjev za ponovni prihvrat – Podatak o tužbenom postupku protiv odluke o odbijanju zahtjeva za međunarodnu zaštitu ranije podnesenog u državi članici moliteljici, a koji je u tijeku u toj državi članici – Isključenost*

(Uredba br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća, čl. 22. st. 3. i čl. 23. st. 2. i čl. 24. st. 5.)

4. *Granična kontrola, azil i useljavanje – Politika azila – Kriteriji i mehanizmi za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu – Uredba br. 604/2013 – Postupci prihvata i ponovnog prihvata – Podnositelj zahtjeva za međunarodnu zaštitu protiv kojeg je izdan europski uhidbeni nalog, a koji se nalazi na državnom području države članice izdavanja u kojoj nije podnio novi zahtjev za međunarodnu zaštitu – Podnošenje zahtjeva za ponovni prihvrat navedene države članice u svrhu ponovnog prihvata u državi članici izvršenja – Dopusštenost – Mogućnost države članice izdavanja da ispituje zahtjev za međunarodnu zaštitu podnesen u državi članici izvršenja – Nepostojanje*

(Uredba br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća, čl. 17. st. 1., čl. 18. st. 1. t. (d) i čl. 24. st. 1)

1. Članak 23. stavak 3. Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva treba tumačiti na način da je država članica u kojoj je podnesen novi zahtjev za međunarodnu zaštitu odgovorna za razmatranje zahtjeva ako ta država članica nije podnijela zahtjev za ponovni prihvrat u rokovima određenima u članku 23. stavku 2. te uredbe, iako je, s jedne strane, druga država članica bila odgovorna za razmatranje prethodno podnesenih zahtjeva za međunarodnu zaštitu te je, s druge strane, postupak po tužbi zbog odbijanja jednog od tih zahtjeva bio u tijeku pred sudom potonje države članice nakon isteka tih rokova.

Područje primjene postupka ponovnog prihvata definirano je člancima 23. i 24. Uredbe Dublin III. Iz članka 23. stavka 1. te uredbe proizlazi da se taj postupak, među ostalim, primjenjuje na osobe iz članka 18. stavka 1. točke (d) navedene uredbe (vidjeti u tom smislu rješenje od 5. travnja 2017., Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, t. 26. i 27. i presudu od 25. siječnja 2018., Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, t. 42. i 43.). Ta potonja odredba odnosi se, među ostalim, na državljanina treće zemlje ili osobu bez državljanstva čiji je zahtjev za međunarodnu zaštitu odbijen i koja je podnijela novi zahtjev u drugoj državi članici. Postupak ponovnog prihvata iz članka 23. Uredbe Dublin III stoga se primjenjuje na državljanina treće zemlje koji je podnio novi zahtjev za međunarodnu zaštitu u državi članici, iako je zahtjev za međunarodnu zaštitu koji je prethodno podnesen u drugoj državi članici bio odbijen odlukom odgovornog tijela, čak i ako ta odluka još nije postala konačna nakon podnošenja tužbe o kojoj se još uvijek odlučuje pred sudom potonje države članice.

Prema tome, u situaciji poput one u glavnom postupku tijela države članice u kojoj je taj novi zahtjev podnesen mogla su, na temelju članka 23. stavka 1. te uredbe, podnijeti zahtjev za ponovni prihvrat predmetne osobe. Ipak, u skladu s člankom 23. stavkom 2. navedene uredbe, ona su bila dužna podnijeti taj zahtjev što je brže moguće, a u svakom slučaju u rokovima predviđenima tom odredbom, tako da se takav zahtjev ne može valjano podnijeti nakon isteka tih rokova (vidjeti analogijom presudu od 26. srpnja 2017., Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, t. 67.). Kako iz teksta članka 23. stavka 3. Uredbe Dublin III tako i iz opće strukture i ciljeva te uredbe proizlazi da u slučaju isteka navedenih rokova odgovornost automatski prelazi na državu članicu u kojoj je podnesen novi zahtjev za međunarodnu zaštitu (vidjeti analogijom presude od 26. srpnja 2017., Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, t. 61. i od 25. listopada 2017., Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, t. 30.).

(t. 27., 28., 32.-35., 40. i t. 1. izreke)

2. Članak 18. stavak 2. Uredbe br. 604/2013 treba tumačiti na način da podnošenje zahtjeva države članice za ponovni prihvrat državljanina treće zemlje koji se na njezinu državnu području nalazi bez dokumenta o boravku ne nalaže toj državi članici da obustavi ispitivanje tužbe podnesene zbog odbijanja prethodno podnesenog zahtjeva za međunarodnu zaštitu, a zatim da okonča to ispitivanje u slučaju da zamoljena država članica prihvati taj zahtjev.

Iako članak 18. stavak 2. Uredbe Dublin III određuje različite obveze u pogledu postupanja sa zahtjevom za međunarodnu zaštitu, ovisno o fazi postupka za predmetnu međunarodnu zaštitu, sve te obveze odnose se na osiguranje nastavka postupka za međunarodnu zaštitu i ne zahtijevaju obustavu ili prekid tog postupka u bilo kojoj državi članici.

(t. 42., 44. i t. 2. izreke)

3. Članak 24. stavak 5. Uredbe br. 604/2013 treba tumačiti na način da, u situaciji poput one u glavnom postupku, država članica koja podnosi zahtjev za ponovni prihvrat na temelju članka 24. te uredbe, nakon što u zamoljenoj državi članici isteknu rokovi iz članka 23. stavka 2. navedene uredbe, nije dužna obavijestiti tijela potonje države članice da je pred sudom države članice moliteljice u tijeku postupak o tužbi uloženoj zbog odbijanja prethodno podnesenog zahtjeva za međunarodnu zaštitu.

Članak 24. stavak 5. Uredbe Dublin III određuje da se zahtjev za ponovni prihvrat podnosi na temelju standardnog obrasca i uključuje dokaze ili dokaze na osnovi indicija kako je navedeno u dvama popisima iz članka 22. stavka 3. te uredbe i/ili odgovarajuće elemente iz izjava predmetne osobe, koji tijelima zamoljene države članice omogućuju da provjere je li ona odgovorna na temelju kriterija navedenih u toj uredbi. Iz samog teksta članka 24. stavka 5. iste uredbe proizlazi da je obveza dostavljanja informacija države članice moliteljice ograničena na elemente koji zamoljenoj državi članici omogućavaju da ocijeni svoju odgovornost.

(t. 47., 48., 53. i t. 3. izreke)

4. Članak 17. stavak 1. i članak 24. Uredbe br. 604/2013 treba tumačiti na način da, u situaciji kao što je ona o kojoj je riječ u glavnom postupku, na dan odluke o transferu kojom je prva država članica predala podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu drugoj državi članici izvršavajući europski uhidbeni nalog, pri čemu se taj podnositelj nalazi na području potonje a da u njoj nije podnio novi zahtjev za međunarodnu zaštitu, ta druga država članica može od te prve države članice zahtijevati da ponovno prihvati tog podnositelja te nije dužna odlučiti razmotriti njegov zahtjev.

Članak 24. stavak 1. Uredbe Dublin III predviđa da država članica može, primjerice, zatražiti od druge države članice da ponovno prihvati osobu iz članka 18. stavka 1. točke (d) te uredbe koja se nalazi na njezinu državnom području bez dokumenta o boravku i ako u njoj nije podnijela novi zahtjev za međunarodnu zaštitu, ako smatra da je ta druga država članica odgovorna u skladu s tom odredbom. Budući da navedena odredba ne sadržava nikakve zahtjeve u pogledu načina ulaska dotične osobe na državno područje države članice moliteljice, valja utvrditi da zakonodavac Unije u tom pogledu nije ničim uvjetovao mogućnost podnošenja zahtjeva za ponovni prihvrat.

U tom kontekstu i s obzirom na samostalnost postupaka predviđenih Uredbom Dublin III i Okvirnom odlukom Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL 2002., L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83.), kojima se nastoje ostvariti različiti ciljevi i koji se ne mogu međusobno zamijeniti, okolnost da do ulaska na državno područje države članice moliteljice dolazi nakon predaje prilikom izvršavanja europskog uhidbenog naloga ne može kao takva spriječiti podnošenje zahtjeva za ponovni prihvrat.

Usto, iz same formulacije članka 17. stavka 1. Uredbe Dublin III proizlazi da ta odredba ovlašćuje svaku državu članicu da odluči razmotriti „zahtjev za međunarodnu zaštitu koji je u njoj podnesen”, što znači da cilj ili učinak te odredbe nije omogućiti državi članici da odluči razmotriti zahtjev za međunarodnu zaštitu koji joj nije podnesen.

(t. 56.-58., 60., 63. i t. 4. izreke)